

- систему заходів, орієнтовану на підвищення професійної майстерності педагога;
- систему ситуативного управління навчальним процесом, основана на чіткому аналізі конкретних результатів [1, 4].

Науково-методичний центр школи дав можливість перетворити навчання у самонавчання, а також об'єктивно виконувати роль сполучної ланки між державно-громадською системою народної освіти, психолого-педагогічної науки, передовим ініціативним досвідом діяльності конкретного педагогічного колектива [4]. У зв'язку з цим, побудова модель науково-методичного центру у Сенчанській ЗОШ І-ІІІ ступенів Лохвицької районної ради Полтавської області передбачала послідовне виконання таких етапів:

- визначення цілей і ресурсів для її реалізації;
- проектування і побудова структури функціонування ЗОШ;
- створення механізму управління ЗОШ.

Дослідницько-експериментальна робота дозволила встановити, що функціонування у школі науково-методичного центру сприяє ефективній організації розвитку пізнавальної активності учнів у старших класах. Проведений експеримент показав, що у межах роботи науково-методичного центру школи в старшокласників експериментальних груп, рівень пізнавальної активності збільшився на 22,4% (у порівнянні з контрольною групою). Отже, робота науково-методичного центру дає позитивні результати в розвитку пізнавальної активності учнів.

Література

1. Банников В.Н. Влияние проектно-исследовательской деятельности на развитие творческого мышления и познавательной активности учащихся / В.Н. Банников, М.А. Банникова // Педагогическое образование и наука. – 2008. – №3. – С.83-86
2. Бакала І.М. Проектне навчання як засіб розвитку пізнавальних потреб учнів / І. М. Бакала // Обдарована дитина. – 2010. – № 3. – С.61-65.
3. Генкал С. П. Пізнавальна активність учнів / С. П. Генкал // Завуч. – 2007. – №4. – С.5-6.
4. Порецький А. В. Активізація пізнавальної діяльності учнів / А. В. Порецький // Управління школою. – 2008. – №33. – С.21-23.

СУЧАСНИЙ ВИКЛАДАЧ ТА ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

Левіна І.В.

Полтава, Україна

Інноваційний проект являє собою складну систему взаємообумовлених і взаємопов'язаних за ресурсами, термінами і виконавцям заходів, спрямованих на досягнення конкретних цілей і завдань на пріоритетні напрямках розвитку науки і техніки.

Інноваційна програма - це комплекс взаємопов'язаних інноваційних проектів та проектів підтримки інноваційної діяльності. Ідеї, задуми та технічні рішення, а також реалізують їх проекти мають різні рівні науково-технічної значущості :

- Модернізаційний (псевдо-інновації), коли конструкція прототипна або базова технологія кардинально не змінюються. Наприклад, розширення розмірних рядів і гами виробів, встановлення більш потужного двигуна, що підвищує продуктивність верстата, автомобіля;

- Новаторський (поліпшують інновації), коли конструкція нового виробу в увазі своїх елементів істотно відрізняється від колишнього. Наприклад, додавання нових якостей, введення засобів автоматизації або інших, що раніше не застосовувалися в конструкціях даного типу виробів, але застосовувалися в інших типах виробів;

- Випереджаюче (базисні інновації), коли конструкція заснована на випереджальних технічних рішеннях. Наприклад, введення герметичних кабін в літакобудуванні, турбореактивних двигунів, які раніше ніде не застосовувалися;

- Піонерний (базисні інновації), коли з'являються раніше не існували матеріали, конструкції і технології, що виконують колишні чи навіть нові функції. Наприклад, композитні матеріали, перші радіоприймачі, електронні годинники, персональні комп'ютери, ракети, атомні станції, біотехнології.

Рівень значимості проекту, а згодом і всієї інноваційної програми, визначає складність, тривалість, склад виконавців, масштаб, характер просування результатів інноваційного процесу, що впливає на зміст: проектного управління.

Сучасний викладач на високому рівні володіє інноваційними освітніми методиками й технологіями, активно їх використовує та поширює в освітньому середовищі. Володіє широким

спектром стратегій навчання; уміє продумувати оригінальні інноваційні ідеї. Заняття проводить цікаво, з використанням нестандартних форм.

Активно впроваджує різні форми та методи для покращення організації навчально-виховного процесу на заняттях.

Література

1. Армстронг М. Практика управления человеческими ресурсами. / пер. с англ.; под ред. С.К. Мордовина. – СПб.: Питер, 2009. – 848 с.

2. Арчибальд Р. Управление высокотехнологичными программами и проектами / Р. Арчибальд [пер. с англ. Мамонтова Е.В.; под ред. Баженова А.Д., Арефьева А.О]. – М.: Компания АйТи; ДМК Пресс, 2004. – 472 с.

3. Бландел Р. Эффективные бизнес-коммуникации. Принципы и практика в эпоху информатики. – СПб.: Питер, 2000. – 248 с

НАВЧАННЯ ХІМІЇ ЯК ІНТЕГРАЦІЙНИЙ ПРОЦЕС

Луц Л.В.

Львів, Україна

Сучасне життя ставить перед освітою нові вимоги, зумовлює потребу в її радикальній модернізації, адже помітним є зниження зацікавленості учнів у навчанні в умовах інформатизації. Оновлення змісту освіти ХХІ ст. полягає в тому, щоб перетворити великий обсяг знань в індивідуальне надбання та знаряддя кожної особи.

Головним завданням освіти є підготовка учнів до сучасного життя, тобто формування необхідних компетентностей. Одним із засобів їх формування є інтеграція навчальних дисциплін [1]. Ще Я.А. Коменський у своїх працях розглядав необхідність інтегрованого підходу до організації навчально-виховного процесу. Його слова: «Всі знання виростають з одного коріння – навколишньої дійсності, мають між собою зв'язки, а тому повинні вивчатися у зв'язках», – є особливо актуальними і в наш час.

Сучасна педагогічна наука вважає інтеграцію одним із головних дидактичних принципів. Що таке інтеграція? Інтеграція – це не поєднання, а взаємопроникнення, переплетіння двох і більше предметів, це створення єдиного цілого на основі спільності підходу. Вирішити основні суперечності освіти - безмежність знань і обмеженість людських можливостей – можна за допомогою інтеграції, тобто органічного поєднання відомостей багатьох навчальних дисциплін навколо однієї теми.

Інтеграція є однією з найперспективніших інновацій, яка створює нові можливості діяльності для вчителів та учнів, має великий вплив на якість знань учнів та уміння їх застосування, на творчий розвиток у різних сферах.

Інтеграційні процеси на сучасному етапі набувають вагомого значення, оскільки спрямовані на реалізацію освітніх ідеалів – формування цілісної системи знань та вмінь людини. Є декілька важливих завдань, які роблять впровадження інтеграційного методу в навчальний процес актуальним у сучасній шкільній освіті:

- виділити і сконцентрувати споріднений матеріал навколо однієї теми;
- зробити знання мобільними;
- активізувати творчість учнів у процесі здобуття знань;
- прикладне значення набутих знань.

Метою інтегрованого навчання є:

- ✓ формування в учнів цілісної картини світу;
- ✓ створення оптимальних умов для розвитку логічного, гнучкого мислення;
- ✓ активізація пізнавальної діяльності учнів;
- ✓ реалізація розвивально-виховних функцій навчання;
- ✓ досягнення якісної, конкурентноздатної освіти.

Аналіз науково-методичної літератури свідчить про те, що інтеграційний процес при викладанні шкільних предметів застосовується не повністю, хоча належить до актуальних питань педагогіки [2].

З циклу природничо-математичних наук базовою для впровадження інтеграційного методу є хімія, інші предмети допомагають розширювати та комбінувати знання базового предмету [1]. Видатний фізик М. Планк сказав, що відтоді, як існує вивчення природи, його завдання – об'єднати різнобарвність явищ в єдину істину, а якщо можливо, то в одну форму.

Математика є важливим предметом для вивчення хімії, вона є мовою, за допомогою якої